

Sprawa C-389/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

27 czerwca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Amtsgericht Wedding (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

19 maja 2023 r.

Strona powodowa:

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH

Strona pozwana:

Oranzherii Gimel II EOOD

Postanowienie

W postępowaniu sądowym

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, [...] 81373 Monachium

– strona powodowa –

[...]

przeciwko

Oranzherii Gimel II EOOD, [...] 1839 Sofia, Bułgaria

– strona pozwana –

[...]

Amtsgericht Wedding (sąd rejonowy w Wedding) [...] postanowił w dniu 19 maja 2023 r:

I.

Postępowanie zostaje zawieszono.

II.

Na podstawie art. 267 TFUE Trybunałowi Sprawiedliwości [Unii Europejskiej] zostają przedstawione następujące pytania w trybie prejudycjalnym celem dokonania wykładni prawa wspólnotowego:

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 i rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowemu przepisowi ustawowemu, który przewiduje, że europejski nakaz zapłaty powinien zostać uznany przez sąd za nieważny w ramach środka odwoławczego, jeżeli nie został on doręczony lub nie został skutecznie doręczony pozwanemu?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne: czy powyższe rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowemu przepisowi ustawowemu, który przewiduje, że wykonanie europejskiego nakazu zapłaty uznaje się za niedopuszczalne, jeżeli nie został on doręczony lub nie został skutecznie doręczony pozwanemu?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne: czy rozporządzenie nr 1896/2006 należy interpretować w ten sposób, że pozwany, który wie o wydaniu europejskiego nakazu zapłaty, ale któremu nakaz ten nie został jeszcze doręczony lub nie został skutecznie doręczony, nie może jeszcze wnieść skutecznie sprzeciwu od tego nakazu?

Uzasadnienie

I.

W dniu [4 stycznia 2019 r.], na wniosek powódki mającej siedzibę w Niemczech, Amtsgericht Wedding (sąd rejonowy w Wedding) – niemiecki sąd ds. europejskich nakazów zapłaty – wydał na podstawie rozporządzenia nr 1896/2006 europejski nakaz zapłaty przeciwko pozwanej mającej siedzibę w Bułgarii. Doręczenia dokonano za pośrednictwem władz bułgarskich zgodnie z rozporządzeniem nr 1393/2007. Bułgarska jednostka przyjmująca poświadczyla następnie, że doręczenie zostało dokonane w dniu 26 lipca 2019 r. W poświadczeniu wydanym zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1393/2007

nie wskazano jednak, czy pismo zostało doręczone osobiście, w formie elektronicznej, wrzucone do skrzynki pocztowej czy inaczej przedłożone. Punkt 12.2.1.3 formularza stanowił tylko, że doręczenia dokonano w inny sposób. Bardziej szczegółowa informacja na ten temat została zawarta w języku bułgarskim i brzmiała w luźnym tłumaczeniu tak: „Artykuł 50 ust. 2 GPK (bułgarskiego kodeksu postępowania sądowego): Adresat nie przebywa pod wskazanym adresem i jego adres nie jest wpisany do rejestru. Zawiadomienie [...] uznaje się za doręczone zgodnie z prawem.” Sąd nakazowy, zakładając, że nastąpiło skuteczne doręczenie, stwierdził w dniu 24 kwietnia 2020 r. wykonalność na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006.

Faksem z dnia 1 marca 2021 r. pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty i alternatywnie wniosła o „przywrócenie stanu poprzedniego”. Pozwana, załączając stosowne zapewnienie pod przysięgą, powołała się przy tym na to, że po raz pierwszy dowiedziała się o europejskim nakazie zapłaty przy okazji czynności egzekucyjnych w dniu 24 lutego 2021 r. Po otrzymaniu od sądu informacji o dopuszczalnych środkach odwoławczych, pozwana wyjaśniła w piśmie z dnia 25 marca 2021 r., że chce – na podstawie § 1092a ZPO (niemieckiego kodeksu postępowania cywilnego, zwanego dalej „ZPO”) – podnieść zarzut dotyczący doręczenia.

II.

Pozwana podnosi w niniejszej sprawie, że europejski nakaz zapłaty nie został jej doręczony.

Złożenie wniosku o ponowne zbadanie na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 1896/2006 wymaga w każdym wypadku skutecznego doręczenia, rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia sprzeciwu określonego w art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1896/2006 oraz niewniesienia sprzeciwu w terminie. Trybunał na skutek odesłania prejudycjalnego przez rozstrzygający niniejszą sprawę sąd w wyrokach z dnia 4 września 2014 r., *eco cosmetics* i *Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 i C-120/13, orzekł, że postępowanie w sprawie ponownego zbadania europejskiego nakazu zapłaty na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 1896/2006 nie ma zastosowania w drodze analogii, gdy okazuje się, że europejski nakaz zapłaty nie został doręczony w sposób zgodny z minimalnymi standardami określonymi w art. 13–15 wspomnianego rozporządzenia. Trybunał orzekł przy tym, że gdy uchybienie takie zostanie ujawnione dopiero po stwierdzeniu wykonalności europejskiego nakazu zapłaty, pozwany powinien mieć możliwość powołania się na to uchybienie; co w przypadku powodzenia powinno skutkować nieważnością tego stwierdzenia wykonalności. W przypadku braku środka odwoławczego na mocy prawa europejskiego, ta ochrona prawna musi być zagwarantowana w ramach przepisów krajowych.

[...] [Uwagi dotyczące wcześniej obowiązujących, niemających tu zastosowania przepisów prawa].

Następnie niemiecki ustawodawca ustanowił krajowy przepis dotyczący szczególnego środka odwoławczego w § 1092a ZPO. Brzmi on następująco:

Środki odwoławcze w przypadku niedoręczenia lub niewłaściwego doręczenia europejskiego nakazu zapłaty

(1) 1 Pozwany może wnieść o uchylenie europejskiego nakazu zapłaty, jeżeli europejski nakaz zapłaty

1. nie został mu doręczony lub

2. został doręczony w sposób niezgodny z wymogami zawartymi w art. 13–15 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006.

2 Wniosek należy złożyć w terminie jednego miesiąca od momentu, w którym pozwany dowiedział się lub mógł dowiedzieć się o wydaniu europejskiego nakazu zapłaty lub o wadliwości doręczenia. 3 Jeżeli sąd uwzględni wniosek na jednej z podstaw, o których mowa w zdaniu pierwszym, europejski nakaz zapłaty uznaje się za nieważny.

(2) 1 Jeżeli w momencie złożenia wniosku zgodnie z ust. 1 zdanie pierwsze sąd stwierdził już wykonalność europejskiego nakazu zapłaty zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006, a następnie uwzględni wniosek, sąd ten stwierdza niedopuszczalność wykonania nakazu zapłaty. 2 Ustęp 1 zdanie trzecie stosuje się odpowiednio.

(3) 1 Rozstrzygnięcie jest podejmowane w drodze postanowienia. 2 Postanowienie jest niezaskarżalne. 3 Paragraf 1092 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

III.

W przedmiocie pierwszego pytania prejudycjalnego:

- 1 Zdaniem sądu nie doszło do skutecznego doręczenia europejskiego nakazu zapłaty. Choć bułgarska jednostka przyjmująca przyjęła w poświadczeniu doręczenia, że doręczenie było skuteczne, to przetłumaczona treść zawartych w nim informacji nie wskazuje na żaden ze skutecznych w świetle prawa wspólnotowego sposobów doręczenia. Zamiast tego jednostka przyjmująca stwierdziła, że pozwana nie przebywa już pod wskazanym adresem. Jednostka przyjmująca założyła, wyłącznie na podstawie nadal widniejących w rejestrze handlowym wpisów, że doręczenie zostało jednak dokonane. Jednostka przyjmująca uznała zatem, wyłącznie w oparciu o fikcję prawną (najwyraźniej) wynikającą z bułgarskiego prawa krajowego, że doręczenie zostało dokonane. Bardziej rygorystyczne minimalne wymagania dotyczące skutecznego doręczenia, wynikające z art. 12 ust. 5 i art. 13–15 rozporządzenia nr 1896/2006, w sposób ewidentny nie zostały zatem spełnione; w przeciwieństwie do ewentualnie obowiązujących bułgarskich przepisów krajowych, wymagania te nie przewidują

fikcyjnego doręczenia, które opierałoby się wyłącznie na wpisach w rejestrze handlowym.

- 2 Na wstępie sąd pragnie zaznaczyć, że uważa przepis § 1092a ZPO zasadniczo za wątpliwy w świetle prawa europejskiego również dlatego, że środek odwoławczy został ukształtowany w przepisach jako możliwy do wniesienia w określonym terminie, a bieg terminu jest powiązany z momentem, w którym pozwany ma jedynie wiedzę o wydaniu nakazu zapłaty lub o wadliwości doręczenia, niekoniecznie dysponując w tym czasie samym nakazem zapłaty czy nawet mając możliwość uzyskania informacji o sądzie, do którego mógłby wnieść odwołanie czy o sygnaturze akt postępowania. Co więcej, termin ten biegnie również wtedy, gdy pozwany jedynie mógł mieć taką wiedzę, tj. także w przypadku niewiedzy o istnieniu nakazu zapłaty wynikającej z niewielkiego zaniedbania.

Sąd nie może jednak uczynić tej kwestii przedmiotem pytania prejudycjalnego w niniejszej sprawie, gdyż nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia. Pozwana wyjaśniła i uprawdopodobniła, że po raz pierwszy dowiedziała się o nakazie zapłaty w dniu 24 lutego 2021 r. Nie tylko jej oświadczenie z dnia 25 marca 2021 r., w którym wyraźnie wniosła środek odwoławczy na podstawie § 1092a ZPO, ale już jej pismo z dnia 1 marca 2021 r. (sprzeciw i „wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego”) należało interpretować jako środek odwoławczy złożony na podstawie § 1092a ZPO. Było on bowiem uzasadnione jedynie brakiem doręczenia. Pismo z dnia 1 marca 2021 r. było złożone z zachowaniem terminu wynikającego z § 1092a ust. 1 zdanie drugie ZPO, tak więc kwestia, czy przepis ten jest niemożliwy do zastosowania również ze względu na regulację dotyczącą terminu, nie może mieć w niniejszej sprawie znaczenia dla rozstrzygnięcia.

- 3 Decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia ma jednak kwestia, o wystąpieniu jakich skutków prawnych sąd powinien orzec.

W orzeczeniach *eco cosmetics* i *Raiffeisenbank St. Georgen* Trybunał stwierdził, że w sytuacji, w której pozwany za pomocą krajowego środka odwoławczego skutecznie podnosi, że europejski nakaz zapłaty nie został mu doręczony lub nie został mu skutecznie doręczony, powinno to skutkować nieważnością stwierdzenia wykonalności. Co prawda sąd rozumie to jedynie jako wymóg minimalny, który zasadniczo nie wyklucza odmiennej regulacji krajowej. Sąd ma jednak wątpliwości, czy uchwalona, przedmiotowa niemiecka regulacja, która jest znacznie surowsza niż zasady wynikające z rozstrzygnięcia Trybunału, może się utrzymać. Zgodnie z § 1092a ust. 1 zdanie trzecie ZPO, jeżeli europejski nakaz zapłaty nie został w ogóle doręczony lub został doręczony nieskutecznie, sąd musi stwierdzić jego nieważność na wniosek pozwanego.

a. W opinii sądu odsyłającego § 1092a ust. 1 ZPO narusza przepisy rozporządzenia nr 1896/2006, w szczególności jego art. 16 i 17. Paragraf 1092a ust. 1 ZPO dotyczy przypadku, w którym europejski nakaz zapłaty nie został jeszcze w ogóle doręczony lub nie został skutecznie doręczony, tj. konstelacji,

w której termin na wniesienie sprzeciwu nie zaczął jeszcze w ogóle biec. Zasadniczo nie powstaje jeszcze raczej potrzeba ochrony prawnej poprzez ukształtowanie specjalnego środka odwoławczego, za pomocą którego pozwany mógłby bronić się przed europejskim nakazem zapłaty, jeżeli nie zaczął jeszcze w ogóle biec termin na wniesienie sprzeciwu przez pozwanego. Zdaniem sądu odsyłającego stanowi to jednocześnie naruszenie przepisów rozporządzenia nr 1896/2006. Rozporządzenie to przewiduje bowiem jedynie sprzeciw zgodnie z art. 16 jako środek odwoławczy od europejskiego nakazu zapłaty. Skutkiem tego sprzeciwu zgodnie z art. 17 rozporządzenia jest kontynuowanie postępowania przed właściwymi sądami państwa członkowskiego wydania. Paragraf 1092a ust. 1 ZPO stanowi natomiast, że pozwany może, z dużym wyprzedzeniem czasowym, wnieść inny niż sprzeciw środek odwoławczy, za pomocą którego może on doprowadzić do uznania europejskiego nakazu zapłaty w całości za nieważny. Pozwany może zatem w całości uniemożliwić przewidziane w art. 17 wyjaśnienie stanu faktycznego przez sąd rozstrzygający spór. Sąd odsyłający uważa zatem, że przepis ten narusza pierwszeństwo przepisów prawa europejskiego.

b. Sąd ma wątpliwości wobec przepisu § 1092a ust. 1 ZPO również dlatego, iż kwestia, czy europejski nakaz zapłaty zostanie uznany za nieważny, czy też, jak przewidziano w art. 17 rozporządzenia nr 1896/2006, zostanie przeprowadzone postępowanie sporne, zależałoby ostatecznie od przypadku: gdyby sąd wydający nakaz zapłaty sam stwierdził, że europejski nakaz zapłaty nie został jeszcze w ogóle doręczony lub nie został skutecznie doręczony, to sąd ten (oczywiście) z własnej inicjatywy zarządza nowe doręczenie, które może następnie wywołać dalsze skutki prawne zgodnie z art. 16 i 17 rozporządzenia lub też, w przypadku braku sprzeciwu, prowadzi do uprawomocnienia się nakazu zapłaty. Jeśli natomiast w takiej sytuacji pozwany przypadkowo dowie się wcześniej (np. z powodu doręczenia niewłaściwemu adresatowi, który go powiadomi lub w wyniku doręczenia bez wymaganego tłumaczenia), że został wydany europejski nakaz zapłaty i wnieśli środek odwoławczy na podstawie § 1092a ZPO, nakaz zapłaty jako taki musiałby zostać całkowicie uchylony przez sąd, a postępowanie ostatecznie zakończone z korzyścią dla pozwanego. Jeśli jednak tylko od przypadku, tj. zauważenia przez sam sąd wadliwości doręczenia, zależy, czy nakaz zapłaty zostanie następnie uznany za nieważny, czy też później dojdzie do postępowania spornego, to zdaniem sądu odsyłającego jest to obiektywnie nieuzasadnione nierówne traktowanie co do skutków prawnych.

c. Rozporządzenie nr 1896/2006, zgodnie z jego motywem 9, ma na celu uproszczenie i przyspieszenie możliwości dochodzenia lub rozstrzygnięcia roszczeń cywilnych w sprawach transgranicznych. Zgodnie z motywami 1 i 2 rozporządzenia służy to wspieraniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez usuwanie przeszkód w przebiegu postępowań cywilnych. Sąd odsyłający dostrzega również podstawy do obaw, że środek odwoławczy na podstawie § 1092a ZPO może także utrudniać praktyczną skuteczność rozporządzenia w osiągnięciu tych celów. Bowiem jeśli wierzyciel stanie przed pytaniem, czy dochodzić swoich roszczeń w zwykłym postępowaniu spornym,

czy w drodze postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, będzie musiał – w przypadku obowiązywania § 1092a ZPO – wziąć również pod uwagę ryzyko, że nakaz zapłaty ostatecznie może zostać uchylony, jeszcze zanim zostanie wprowadzony w życie ze skutkiem prawnym przeciwko pozwanemu. Skutkowałoby to nie tylko tym, że powód zostałby obciążony kosztami postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, ale także tym, że musiałby dochodzić swoich roszczeń w nowym postępowaniu, akceptując ewentualnie znaczne opóźnienie. W zależności od stanu sprawy, powód mógłby nawet zostać całkowicie pozbawiony możliwości dochodzenia swoich roszczeń, w przypadku gdyby termin przedawnienia już upłynął w momencie wszczęcia nowego postępowania. Przepis § 1092a ZPO może zatem prowadzić ewentualnie do tego, że możliwość dochodzenia roszczeń w drodze postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty będzie wykorzystywana jedynie sporadycznie.

d. Sąd odsyłający dostrzega również, że jego obawy dotyczące § 1092a ZPO znajdują potwierdzenie w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału. W wyroku z dnia 2 marca 2017 r., Henderson, C-354/15, Trybunał orzekł, że brak standardowego formularza znajdującego się w załączniku II do rozporządzenia nr 1393/2007 nie powoduje całkowitej bezskuteczności dokonanego doręczenia, a jedynie może skutkować koniecznością uzupełnienia przez sąd brakującego elementu doręczenia. O tym, że zasada ta ma zastosowanie również do doręczeń w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty Trybunał orzekł w wyroku z dnia 6 września 2018 r., Catlin Europe SE, C-21/17. Skoro samo doręczenie nie może być bezskuteczne z powodu problemów z jego wykonaniem, to tym bardziej należy wykluczyć taki skutek prawny w odniesieniu do całego doręczanego dokumentu. Należy również rozumieć, że Trybunał w wyroku Catlin Europe SE (pkt 49) wspominał również, że wadliwe doręczenie nie może też pociągać za sobą bezskuteczności doręczanego dokumentu.

Wątpliwości podniesione w niniejszej sprawie w stosunku do przepisu § 1092a ZPO mogą być również poparte tym, że nowsze rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1784 z dnia 25 listopada 2020 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych przewiduje obecnie w art. 12 ust. 5, 6 konwalidację w przypadku wad doręczenia, a nie bezskuteczność doręczenia jako całości lub – jak miałyby to miejsce w tym przypadku – nieważność całego doręczanego nakazu.

IV.

W przedmiocie drugiego pytania prejudycjalnego:

Jeżeli sąd stwierdził już wykonalność europejskiego nakazu zapłaty, tak jak w niniejszym przypadku, to § 1092a ust. 2 ZPO przewiduje, że sąd orzeka również o niedopuszczalności wykonania nakazu zapłaty.

Jeżeli w ramach pierwszego pytania prejudycjalnego Trybunał uzna regulację taką jak zawarta w § 1092a ust. 1 ZPO za niezgodną z prawem wspólnotowym, to dotyczy to również – przy bezpośrednim stosowaniu – regulacji zawartej w § 1092a ust. 2 ZPO. Regulacja ta zakłada bowiem, że sąd uwzględnił wniosek na podstawie ust. 1 i precyzuje – konsekwentnie, choć ewentualnie jedynie ze skutkiem deklaratoryjnym – że należy wówczas orzec także o niedopuszczalności wykonania nakazu zapłaty.

Jeśli jednak Trybunał dojdzie do wniosku, że § 1092a ust. 1 ZPO nie ma zastosowania, dla rozstrzygającego niniejszą sprawę sądu powstaje pytanie, czy w ramach krajowego środka odwoławczego analogicznego do § 1092a (2) ZPO można orzec – odrębnie – że wykonanie nakazu zapłaty jest niedopuszczalne. Również jednak i w tym przypadku pojawiłyby się zastrzeżenia. W wyrokach *eco cosmetics* i *Raiffeisenbank St. Georgen* Trybunał stwierdził jedynie, że orzeczenie sądu musi skutkować nieważnością tego stwierdzenia wykonalności. Gdyby natomiast sąd orzekł w drodze analogii do § 1092a ust. 2 ZPO, że wykonanie nakazu zapłaty jest niedopuszczalne, to zgodnie ze sformułowaniem trwale stałoby to na przeszkodzie wykonaniu, choć można sobie wyobrazić konstelacje, w których po późniejszym skutecznym doręczeniu europejski nakaz zapłaty byłby wykonalny.

V.

W przedmiocie trzeciego pytania prejudycjalnego:

W sprawach *Henderson i Catlin Europe SE* Trybunał orzekł, że sąd, jeśli uzna doręczenie za bezskuteczne, musi powtórzyć to doręczenie lub też jego brakującą część.

W niniejszej sprawie w postępowaniu głównym doręczenie europejskiego nakazu zapłaty z dnia 26 lipca 2019 r. było, jak stwierdzono, nieskuteczne w ocenie sądu odsyłającego. Pismem z dnia 1 marca 2021 r. pozwana wniosła sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty w uzupełnieniu do środka odwoławczego interpretowanego w niniejszej sprawie jako wniosek na podstawie § 1092a ZPO. W tym czasie termin na wniesienie sprzeciwu jeszcze nie rozpoczął biegu. Sąd nie doręczył jednak pozwanej formalnie ponownie nakazu zapłaty, ponieważ wiedziała ona już o nim z postępowania egzekucyjnego. W pytaniu trzecim sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy pozwany może skutecznie wnieść sprzeciw od istniejącego europejskiego nakazu zapłaty, zanim zostanie mu on w ogóle skutecznie doręczony.

Sąd dostrzega potrzebę wyjaśnienia tej kwestii, ponieważ Trybunał stwierdził w sprawach *eco cosmetics* i *Raiffeisenbank St. Georgen* (pkt 42), że „procedura sprzeciwu przewidziana w art. 16 i 17 rozporządzenia nr 1896/2006 nie może być brana pod uwagę w okolicznościach takich jak te w postępowaniach głównych”. Trybunał stwierdził dalej (pkt 49): „W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze trzeba odpowiedzieć, że rozporządzenie nr 1896/2006 należy

interpretować w ten sposób, iż procedury, o których mowa w art. 16–20 tego rozporządzenia, nie mają zastosowania w przypadku, gdy okazuje się, że europejski nakaz zapłaty nie został doręczony w sposób zgodny z minimalnymi standardami określonymi w art. 13–15 wspomnianego rozporządzenia”.

Część niemieckiej doktryny wywnioskowała z tych sformułowań, że Trybunał chciał również stwierdzić przez to, że pozwany, któremu nie doręczono jeszcze skutecznie nakazu zapłaty, nie może – mimo że wie o istnieniu tego nakazu – wnieść, choćby z ostrożności procesowej, sprzeciwu od tego nakazu, ze skutkiem zachowania terminu do wniesienia tego sprzeciwu.

Gdyby Trybunał chciał wyłączyć prawo pozwanego do wniesienia sprzeciwu w tym momencie, jak zostało to częściowo zrozumiane, to w ocenie sądu odsyłającego prawa procesowe danego pozwanego zostałyby tym samym okrojone w takim stopniu, że ochrona prawna przewidziana w rozporządzeniu nr 1896/2006, między innymi w art. 16, zostałaby poważnie ograniczona. Tym samym europejski nakaz zapłaty doręczony bez wymaganego tłumaczenia pozwanemu, który wniósł już z ostrożności sprzeciw, mógłby się uprawomocnić poprzez późniejsze doręczenie mu tłumaczenia (zgodnie z wymogami zawartymi w wyrokach Henderson i Catlin Europe SE). Stałoby się tak, gdyby pozwany nie wniósł po raz drugi sprzeciwu – ponieważ uważałby, że zrobił to już skutecznie – tymczasem jego pierwszy sprzeciw byłby traktowany jako w ogóle jeszcze niedopuszczalny.

W innych postępowaniach o wydanie europejskiego nakazu zapłaty, w wyniku braku jasności co do tego, jak należy rozumieć wyrok Trybunału, sąd postępuje obecnie w ten sposób, że – w przypadku zarzutów odnośnie do skuteczności egzekucji – dokonuje z ostrożności nowego doręczenia, a jednocześnie z własnej inicjatywy poucza pozwanego, że może on jeszcze złożyć z ostrożności nowy sprzeciw w ciągu 30 dni, aby nie ponieść żadnych negatywnych konsekwencji prawnych. Pozwany zazwyczaj bowiem nie dojdzie sam do wniosku, że musi złożyć nowy sprzeciw po uzupełnieniu doręczenia, mimo, że zrobił to już wcześniej. Zdaniem sądu odsyłającego od takiej przypadkowej okoliczności, jak to, czy sąd wyda takie pouczenie lub czy sprzeciw zostanie faktycznie wniesiony ponownie w odpowiednim terminie, nie może jednak zależeć to, czy pozwany może skutecznie bronić się przed europejskim nakazem zapłaty.

Sąd chciałby zatem ustalić, również w związku z dyskusją w doktrynie na ten temat, czy intencją Trybunału w pkt 42 i 49 cytowanego powyżej wyroku było uznanie prawa do wcześniejszego sprzeciwu za niedopuszczalne.

O ile Trybunał dojdzie do wniosku, że sprzeciw w tej konstelacji może zostać wniesiony jeszcze przed skutecznym doręczeniem ze skutkiem zachowania terminu, sąd uważa w konsekwencji, że oznacza to również dla postępowania głównego, iż – o ile nakaz zapłaty zostanie utrzymany w mocy w ramach pytań prejudycjalnych pierwszego i drugiego, ale stwierdzenie wykonalności będzie musiało zostać uchylone – sąd może następnie przekazać postępowanie

bezpośrednio do sądu krajowego rozstrzygającego spór zgodnie z art. 17 rozporządzenia nr 1896/2006 bez konieczności nowego doręczenia i dalszego sprzeciwu pozwanego.

VI.

Sąd odsyłający jest zobowiązany do zwrócenia się do Trybunału na podstawie art. 267 akapit trzeci TFUE. Wynika to z faktu, że zgodnie z § 1092a ust. 3 zdanie drugie ZPO od orzeczeń Amtsgericht Wedding (sądu rejonowego w Wedding) – niemieckiego sądu ds. europejskich nakazów zapłaty – nie przysługuje środek odwoławczy.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY